

E. Morawiec

Aleksander Koyré

Studia Philosophiae Christianae 1/2, 323-324

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

18. La crise de la raison et la logique, 1957.
19. Épistémologie génétique et recherche psychologique..... 1957.
20. De Weg der wetenschap. Inleiding tot de methodeleer der empirische wetenschappen, 1958.
21. Beschouwingen over het logisch denken, 1960.
22. The Foundations of Mathématique, 1959.
23. Épistémologie mathématique et psychologie. Essai sur les relations entre la logique formelle et la pensée réelle, 1961.
24. Formal Methods..... 1962
25. Implication, formalisation et logique naturelle, 1962.
26. Tłumaczenie pracy A. Tarskiego p. t. „Inleiding tot de logica en tot de methodeleer der deductive wetenschappen, 1953.

E. Morawiec

Aleksander Koyré

W dniu 28 kwietnia 1964 r. umarł Aleksander Koyré. A. Koyré urodził się w Taganrog (Rosja) 29. VIII. 1892 r. Po ukończeniu studiów licealnych w Tiflis studiował matematykę i filozofię na Uniwersytecie w Getyndze, gdzie słuchał wykładów Husserl'a, oraz na Uniwersytecie w Paryżu. W roku 1929 uzyskał stopień doktora i objął wykłady na Uniwersytecie w Montpellier, a 1930 r. otrzymuje nominację na dyrektora l'École pratique des hautes études de Paris. Okres drugiej wojny światowej spędza Koyré w Stanach Zjednoczonych w charakterze profesora w New School for Social Research w Nowym Jorku. Po wojnie wrócił do Paryża. W 1956 r. zostaje członkiem l'Institute for Advanced Studies. Jego prace naukowe poświęcone są historii filozofii, a szczególnie historii filozofii nowożytnej. Można w nich, ze względu na problematykę, wyróżnić dwie grupy: prace z zakresu zagadnień religijnych oraz prace dotyczące początków „rewolucji“ naukowej w XVI i XVII wieku. Dla orientacji poda się zasadnicze publikacje A. Koyré.

1. Essai sur l'idée de Dieu et les preuves de son existence chez Descartes, 1922 r.
2. L'idée de Dieu dans la philosophie de saint Anselme, 1923 r.
3. La philosophie de Jacob Boehme, 1929 r.
4. Trois leçons sur Descartes, 1938 r.
5. Études galiléennes, 1939 r.
6. La loi de la chute des corps. Descartes et Galilée, 1939 r.
7. Entretiens sur Descartes, 1944 r.
8. Introduction à la lecture de Platon, 1945 r.
9. Epiménide le menteur, 1947 r.
10. Discovering Plato, 1945 r.
11. Étude sur l'histoire de la pensée philosophique en Russie, 1950 r.
12. Descartes after Three Hundred Years, 1951 r.
13. Mystiques, spirituels, alchimistes du XVI siècle allemand. Schweckfeld, Séb. Franck, Weigel, Paracelse, 1955 r.

14. Galilée et la révolution scientifique du XVII siècle, 1955 r.
15. L'hypothèse et l'expérience chez Newton, 1956 r.
16. La révolution astronomique. Copernic-Kepler-Borelli, 1961 r.
17. Du monde clos à l'univers infini, 1962 r.
18. Études d'histoire de la pensée philosophique, 1962 r.

Nadto należy wspomnieć, że A. Koyré wydał niektóre dzieła Anzelma z Canterbury, Spinozy i Newtona.

E. Morawiec

Ernst Kretschmer

Ernst Kretschmer urodził się w Wustenrot w dniu 8 października 1888 r. Na Uniwersytetach w Tubingen i w Munich studiował medycynę i neurologię. W 1913 r. uzyskał stopień doktora, a w roku 1918 tytuł docenta Uniwersytetu w Tubingen. Profesorem zwyczajnym został w 1926 r. Od roku 1926 pracuje w charakterze dyrektora kliniki neurologicznej na Uniwersytecie w Marburgu. W 1946 r. opuszcza Uniwersytet Marburski i przenosi się do Tubingen, gdzie obejmuje katedrę psychiatrii i neurologii. W tym samym roku otrzymuje doktorat honoris causa z filozofii na Uniwersytecie w Würzburg'u, a w 1952 r. doktorat honoris causa z medycyny na Uniwersytecie Katolickim w Santiago w Chile. Umarł w dniu 8 lutego 1964 r.

Prace naukowe Ernst'a Kretschmera wniosły bardzo wiele w ogólny dorobek naukowy. Na specjalną uwagę zasługują następujące: Körperbau und Charakter. Untersuchungen zum Konstitutionsproblem und zur Lehre von der Temperamenten, 1921 (22-gie wyd. 1958). Geniale Menschen, 1929. (5-te wyd. 1958). Der sensitive Beziehungswahn, 1918. (5-te wyd. 1950). Medizinische Psychologie, 1922, (10-te wyd. 1950) Über Hysterie, 1923. (5-te wyd. 1948 p. t. Hysterie, Reflex und Instinkt). Die Persönlichkeit der Athletiker, 1936. Psychotherapeutische Studien, 1949.

E. Morawiec

Réginald Garrigou-Lagrange

Garrigou-Lagrange urodził się w Auch we Francji, w dniu 21 lutego 1877 r. Jako student medycyny w 1897 r. wstąpił do zakonu ojców dominikanów. Studia w zakresie filozofii i teologii ukończył w Paryżu na Uniwersytecie w Sorbonie. Już od 1905 r. Garrigou-Lagrange był wykładowcą filozofii i teologii. W 1909 r. w charakterze profesora obejmuje katedrę teologii dogmatycznej w „Angelicum”. Długi czas pełni funkcję radcy przy Kongregacji Świętego Oficjum. Jest również członkiem Akademii św. Tomasza w Rzymie. Umarł w dniu 15 lutego 1964 r. w Rzymie.

Garrigou-Lagrange pozostawił bogate studium z dziedziny filozofii, oraz teologii. Oto niektóre jego publikacje:

1. Le sens commun, la philosophie de l'être et les formules dogmatiques (suivi d'une étude sur la valeur de la critique moderniste des preuves thomistes de l'existence de Dieu, 1904. (4-te wyd. 1936)